

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko Ministerstwu Rozwoju obecnie Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju,
Szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w W. i Głównemu Inspektoratowi
Farmaceutycznemu w W.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Okręgowego w W. z dn. 28 lipca 2016 r., sygn. akt XXI Pa [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 czerwca 2018 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 października 2016 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę
Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 10 października 2016 r., XXI Pa [...] Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z 28 lipca 2016 r., XXI Pa [...], wniesioną przez A. S. (powód), z uwagi na występowanie wszystkich podstaw, przesłanek i przyczyn wznowienia, z wyłączeniem istnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

W uzasadnieniu skargi powód wskazał, że w sprawie XXI Pa [...] orzekali sędziowie wyłączeni z mocy ustawy, prawa albo jako osoby nieuprawnione. Powód przedstawił historię składanych przez siebie wniosków o wyłączenie sędziów orzekających w sprawie zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji oraz wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w W..

Sąd Okręgowy, uzasadniając odrzucenie skargi o wznowienia postępowania stwierdził, że powód nie uzasadnił w większości przesłanek wznowienia postępowania. Przedstawił jedynie uzasadnienie przesłanki, wynikającej z art. 401 pkt 1 k.p.c. Wskazane przez powoda okoliczności nie uzasadniają jednak przyjęcia, że w istocie zaistniały powody do wznowienia postępowania w oparciu o art. 401 pkt 1 k.p.c. Podnoszone przez powoda okoliczności są jedynie wyrazem subiektywnej i nieopartej żadnymi dowodami oceny sędziów. Co więcej powód wielokrotnie wnosił o wyłączeni sędziów, a wnioski te były oddalane z uwagi na to, że nie wystąpiły przesłanki skutkujące wyłączeniem sędziów czy to z urzędu czy na wniosek. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że przesłanka z art. 401 pkt 1 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy przed uprawomocnieniem się wyroku strona nie mogła domagać się wyłączenia sędziego. Powód zaś nie tylko mógł, ale wielokrotnie to robił, w związku z powyższym skarga podlegała odrzuceniu jako niezasadna.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w całości. Powód zarzucił naruszenie: 1) art. 409 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 406 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, przy jednoczesnym stwierdzeniu, że powód nie uzasadnił wszystkich przesłanek wznowienia postępowania, co jako brak formalny skargi powinno spowodować wezwanie powoda do uzupełnienia braku formalnego w postaci przedstawienia uzasadnienia przywołanych podstaw skargi w trybie art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 406 k.p.c.; 2) art. 409 k.p.c. przez wydanie na jego podstawie rozstrzygnięcia w przedmiocie odrzucenia skargi, podczas gdy przepis ten określa wymogi formalne skargi o wznowienie postępowania i z tego względu mógłby on być podstawą orzeczenia o zwrocie skargi w przypadku nieuzupełnienia

jej braków formalnych po odpowiednim postępowaniu naprawczym, a nie orzeczenia o odrzuceniu skargi; 3) art. 401 pkt 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że powód mógł domagać się wyłączenia sędziów orzekających w jego sprawie przed prawomocnym zakończeniem postępowania, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy możliwość taka, rozumiana jako sposobność skutecznego zgłoszenia takiego żądania i rozpoznania go następnie przez sąd, nie występowała; 4) art. 410 § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na dokonaniu merytorycznej oceny skargi na etapie badania jej dopuszczalności, podczas gdy ocena dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania powinna ograniczać się do analizy czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia i czy odpowiada ona jednej z przesłanek wznowienia wskazanej w odpowiednich przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne.

Zgodnie z art. 409 k.p.c. skarga o wznowienie powinna zawierać między innymi oznaczenie podstawy wznowienia i jej uzasadnienie. Podanie podstawy wznowienia polega na podaniu przyczyny, która według skarżącego ma uzasadniać wznowienie. Nie jest konieczne, aby skarżący powołał się na konkretny przepis, który reguluje określoną podstawę, lecz wystarczy, że sformułuje takie twierdzenie, które da się przyporządkować do określonej ustawowo podstawy wznowienia. W ten sposób w skardze można podać więcej niż jedną przyczynę wznowienia. Jak wyjaśniono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2015 r., I CZ 95/15 (LEX nr 1943207) uzasadnienie podstawy wznowienia polega na tym, że skarżący musi podać konkretne okoliczności faktyczne, które w jego ocenie wskazują na to, że podana przez niego podstawa wznowienia istnieje.

W sytuacji, w której Sąd Okręgowy uznał, że skarżący nie przedstawił uzasadnienia powołanej podstawy wznowienia, czyli nie powołał jakichkolwiek okoliczności faktycznych mających wskazywać na to, że którakolwiek z podstaw

wznowienia istnieje, zasadne było wezwanie go do uzupełnienia tego braku skargi, a nie od razu do jej odrzucenia (art. 410 § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 406 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.